

Arrest

nr. 103 393 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sadullah Pur. U zou een Ahmadi zijn. In uw jeugd zou u enkele posities binnen uw gemeenschap bekleed hebben.

In 2007 zou u eens drie dagen opgesloten zijn door de politie wegens een aanklacht tegen uw broer uit 2003.

In 2008 zou u problemen hebben gekregen met een leraar op uw school. Op aanraden van een andere leraar zou u naar het buitenland vertrokken zijn. U zou naar Griekenland gegaan zijn. Toen uw vader een compromis geregeld had zou u in april 2010 terug aangekomen zijn in Pakistan.

Op aanraden van uw vader zou u zich een onopvallend profiel hebben aangemeten.

Uw vriend M.A. zou u geregeld bezocht hebben. Jullie zouden samen naar de Ahmadi- Tv-zender gekeken hebben en tevens zou u hem Ahmadi- literatuur uitgeleend hebben. Hij zou zich hebben willen bekeren tot Ahmadi en op 15 december 2010 zou u aanwezig geweest zijn bij de ceremonie van zijn bekering.

Op 17 december 2010 zou een maulvi een fatwah tegen u uitgesproken hebben. Gelovigen mochten u hiermee vrijuit doden.

Op 4 januari 2011 zou u Pakistan verlaten hebben en u zou naar België gekomen zijn.

Hier diende u een regularisatieaanvraag in. U zou immers gehoopt hebben dat uw vader weer tot een compromis kon komen.

Nadat uw vader overleden was en u negatief kreeg op uw regularisatie diende u op 4 juni 2012 een asielaanvraag in België in.

Ondertussen zou u vernomen hebben dat er ook een aanklacht tegen u ingediend zou zijn.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een krant, de "FIR" (First Information Report) tegen uw broer en attesten van uw gemeenschap.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadi wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging.

Zo bestaat er vooreerst onduidelijkheid over uw datum van aankomst in België.

Waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had verklaard dat u op 22 maart 2011 in België was toegekomen, beweerde u voor het CGVS plots dat u reeds op 30 januari 2011 in België was toegekomen (gehoorverslag CGVS p. 2).

Uw verklaring hiervoor dat u een fout had gemaakt bij het omrekenen bij de voor u gangbare Punjabi-kalender naar de Gregoriaanse kalender, is mogelijks aanvaardbaar, ware het niet dat u enkel bij deze omrekening een fout had gemaakt, de andere exacte data uit uw verklaringen bij de DVZ (zoals in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ: de datum van de bekering van uw vriend, 15/12/2010 en het uitspreken van de fatwah, 17/12/2010, DVZ vragenlijst p. 3) waren dan weer wel correct.

Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw verklaringen die u aflegde tijdens uw regularisatieaanvraag wou doen overeenkomen met uw verklaringen afgelegd tijdens uw asielrelaas, iets dat u trouwens ook toegaf (gehoorverslag CGVS p. 2).

Wat er ook van zij, of u nu in januari of maart 2011 in België aankwam, u diende pas in juni 2012, dus meer dan een jaar na uw beweerde aankomst, een asielaanvraag in.

Van iemand die beweert zijn land van herkomst verlaten te hebben wegens een vrees voor vervolging, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na aankomst in een derde, veilig land, bescherming aanvraagt bij de bevoegde autoriteiten.

Dat u hier meer dan een jaar mee wacht, ondermijnt reeds de ernst van uw vrees.

Ook de vaststelling dat u reeds van bij uw aankomst in België wist van de asielprocedure, maar dat u verkoos om eerst een regularisatieaanvraag in te dienen, wijst op het weinig dringende van uw ingeroepen vrees (gehoorverslag CGVS p. 3).

Uw verklaring dat u dit deed zodat u als uw vader een compromis kon bereiken u nog terug kon keren naar Pakistan is onvoldoende.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u pas tot een asielaanvraag overging, nadat uw regularisatieaanvraag op niets was uitgelopen (gehoorverslag CGVS p. 3).

De vaststelling dat u de procedure tot regularisatie verkiest boven de asielprocedure, ondermijnt de ernst van uw vrees en wijst erop dat u eerder probeert om eender welk verblijfsstatuut te verkrijgen.

Voorts werd er vastgesteld dat u reeds in 2008 in Griekenland was.

Hoewel u beweerde daar geen asielaanvraag ingediend te hebben, komt deze verklaring niet overeen met informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier. Uw Eurodac nummer beginnende met een 1 wijst immers op een asielaanvraag.

U verklaarde na een periode in Griekenland teruggekeerd te zijn naar Pakistan, maar aan deze terugkeer kan geen geloof worden gehecht.

U beweerde voor het CGVS dat u in maart 2010 naar Pakistan terugkeerde. Hier staat tegenover dat u voor de DVZ verklaarde reeds in augustus 2009 teruggekeerd te zijn (DVZ- verklaring punt 17).

Hiermee geconfronteerd verklaarde u misschien een fout gemaakt te hebben, u zou in maart 2009 misschien teruggekeerd zijn.

U gevraagd om verduidelijking, verklaarde uiteindelijk dat uw verklaringen afgelegd voor de DVZ correct waren, maar toen u gevraagd werd wat u dan juist voor de DVZ had verklaard, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 4).

Voorts kon u uw beweerde terugkeer naar Pakistan niet bewijzen, buiten door naar de door u voorgelegde documenten, waarvan de bewijswaarde discutabel is (zie infra) te verwijzen.

U beweerde dat u voor een deel van deze beweerde terugreis gebruik maakte van een Pakistaans paspoort, maar dit kon u niet voorleggen.

Ook de vaststelling dat de posities die u binnen uw gemeenschap bekleedde, allemaal uit uw jeugd voor uw vertrek naar Griekenland dateren, wijst erop dat u waarschijnlijk nooit terugkeerde uit Griekenland (gehoorverslag CGVS p. 8).

Ook blijkt uit gegevens van NADRA (National Database and Registration Authority) dat u in mei 2009 nog een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani) heeft aangevraagd in Athene, iets dat u erkent.

Ook legt u geen documenten voor over uw verblijf en vooral de duur van uw verblijf in Griekenland, hoewel u toch beweert dat u een verblijfsstatuut had dat verlengd werd (gehoorverslag CGVS p. 5). Bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat u meer dan waarschijnlijk reeds sinds 2008 in Europa bent, zonder dat u ooit terugkeerde naar Pakistan.

Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze dan ook de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Uw problemen speelden zich immers af na uw beweerde terugkeer uit Griekenland U beweerde dat u verantwoordelijk zou zijn voor de bekering tot Ahmadi van een vriend. Men zou een fatwah (religieuze veroordeling) tegen u uitgesproken hebben en een aanklacht tegen u neergelegd hebben.

Hier kan om verschillende redenen echter geen geloof worden gehecht.

Zo verklaarde u correct dat er bij een bekering (ba'ait) een bekeringsformulier ondertekend diende te worden.

Hoewel u beweerde dat u dit formulier zelf ondertekende kunt u dit niet voorleggen, terwijl uit informatie blijkt dat u dit zou moeten kunnen verkrijgen.

U legde een krant voor ter ondersteuning van uw asielrelaas. Deze krant waarin u bij naam wordt vermeld, dateert van 1 april 2011 en gaat over de gebeurtenissen van half december 2010, waarbij u iemand bekeerde en er een fatwah tegen u werd uitgesproken.

Het is echter weinig aannemelijk dat een krant pas maanden na de gebeurtenis zou berichten over het gebeurde.

U had bovendien uw aanwezigheid in Pakistan toen niet kunnen staven.

Het lijkt er dan ook eerder op dat deze krant enkel dient om uw ongeloofwaardige asielrelaas te ondersteunen. Uit toegevoegde informatie blijkt overigens dat vervalste documenten in alle vormen gemakkelijk te bekomen zijn in Pakistan.

Volgens deze krant zou er ook een aanklacht tegen u bestaan, maar buiten de melding van deze klacht in deze krant, heeft u geen andere informatie hierover.

Volgens deze krant zou u aangeklaagd zijn onder artikel 298c, maar u wist nauwelijks iets over de inhoud van dit artikel. U gevraagd naar de strafmaat verklaarde de wet niet gelezen te hebben, maar het kon levenslang, of doodstraf of zeven jaar gevangenis zijn volgens u (gehoorverslag CGVS p. 10). Echter voor artikel 298c kunt u drie jaar krijgen.

Dat u dit niet weet of dat u de moeite niet heeft genomen om dit uit te zoeken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Ook kon u deze klacht zelf niet voorleggen. Dat dit voor een Ahmadi niet mogelijk of niet gemakkelijk is, is een stereotiepe verklaring, die u niet kunt ondersteunen door objectieve elementen.

Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering aangeklaagd te worden in Pakistan.

Tenslotte legde u nog een "FIR" voor.

Hoewel uw naam hier niet in vermeld staat, beweerde u toch hiervoor gearresteerd te zijn, daar uw broer wel als verdachte vermeld staat.

U kon deze bewering echter op geen enkele manier staven of aannemelijk maken.

Zo is uw bewering dat u pas in 2007 gearresteerd zou worden omwille van een klacht uit 2003, al weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts kon u ook niet exact duiden wanneer in 2007 u die drie dagen vastzat.

Ook dient te worden vastgesteld dat de kopie van deze "FIR" een gewone fotokopie is, zonder zegels of stempels die erop zouden kunnen wijzen dat het hier om een authentieke kopie gaat. Dat u deze kopie via een advocaat verkreeg is dan ook ongeloofwaardig.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in het verleden problemen kende wegens deze "FIR".

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen.

Uw identiteitskaart kan immers zondermeer aanvaard worden en uw attesten van uw geloofsgemeenschap wijzen er enkel op dat u contacten onderhoudt met de Ahmadi-gemeenschap.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.2. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 november 2012 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker laat aangaande de datum van zijn aankomst in België gelden (zie het verzoekschrift, p. 4) *"dat het hem niet verweten kan worden dat hij de laatst vermelde data wel correct weergaf en zich enkel vergiste over de datum van aankomst in België"*.

Hij is van oordeel dat deze verwarring (zie p. 4) *"des te begrijpelijker"* is gezien de datum van 22 maart zich volgens de Punjabi-kalender bij de jaaraanvang -op 14 maart situeert- situeert, hetgeen ook het geval is voor de aankomstdatum -zijnde 30 januari 2011- die hij opgaf bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Hij stelt dat hij zich voor de verbetering steunde op de door hem ingediende regularisatie-aanvraag, gezien hij deze aanvraag kort na zijn aankomst in België heeft ingediend. Het is volgens verzoeker door het tijdsverloop, in samenhang met zijn niet vertrouwd zijn met de Gregoriaanse kalender, dat er een vergissing gebeurd is.

Verzoeker voert aan dat hij geen enkel voordeel kon beogen door bij zijn asielaanvraag de datum van aankomst in België, twee maanden in de toekomst te plaatsen.

Aangaande het tijdsverloop tussen zijn aankomst in België en zijn asielaanvraag, laat verzoeker gelden dat het verzoekschrift tot regularisatie vermeldt dat hij zijn land om politieke redenen heeft verlaten en dat hij geen asiel aanvraag omdat hij toen niet over de nodige documenten beschikte om zijn problemen in Pakistan te bewijzen en dat de problemen van de Ahmadi-moslims in Pakistan genoegzaam bekend waren.

Verzoeker geeft toe dat de keuze om regularisatie aan te vragen in plaats van asiel (zie p. 5) *"minder gelukkig"* was, maar stelt dat de opgegeven redenen wel een afdoende verklaring vormen voor het tijdsverloop tussen de aankomst in België en het effectief indienen van de asielaanvraag.

Dat hij intussen (zie p. 5) *"enkele documenten had kunnen bekomen ter ondersteuning van zijn asielrelaas"* bevestigt volgens verzoeker de stelling in het verzoekschrift tot regularisatie.

Betreffende zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, na zijn verblijf in Griekenland, stelt verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat er in Griekenland voor hem wel een asielaanvraag werd geregistreerd maar dat hij er nooit verhoord werd.

Verzoeker herhaalt dat hij niet vertrouwd is met de Gregoriaanse kalender, (zie p. 6) *"waardoor hij zich moeilijk rekenschap kan geven van data waarop bepaalde gebeurtenissen hebben plaatsgevonden"*.

Hij stelt dat uit zijn verhoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst te situeren valt in maart 2010. Gelet op de te verwachten vertraging bij het bekomen van een verblijfskaart, meent verzoeker dat het aanvaardbaar is dat hij bij zijn vertrek in maart 2010 over een verblijfskaart beschikte die nog vier maanden geldig was.

Waar de commissaris-generaal de aanvraag door verzoeker van een identiteitskaart voor Pakistanen in het buitenland situeert in mei 2009, stelt verzoeker dat er geen spoor van deze opzoeking terug te vinden is in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij na zijn terugkeer uit Griekenland, geen officiële functies binnen zijn geloofsgemeenschap meer heeft opgenomen.

Waar de commissaris-generaal het vreemd vindt dat verzoeker het bekeringsformulier niet kan voorleggen, voert verzoeker aan dat uit de informatie blijkt dat een bewijs van bekering niet aan gelijk wie kan worden afgeleverd; het ligt volgens verzoeker voor de hand dat dit enkel kan worden opgevraagd door de betrokken bekeerling zelf, gezien de Bai'at een eed van trouw is tussen het individu en de kalief.

Verzoeker is van mening dat een bericht in de krant over een probleem dat reeds enkele maanden voordien ontstaan is, maar nog steeds aan de orde is, niet uitzonderlijk te noemen is.

Verzoeker meent nog dat uit het feit dat hij zich niet bewust was van de exacte straf (zie p. 7) geen gevolg kan getrokken worden, gezien een gevangenisstraf van drie jaar omwille van religieuze redenen voldoende is om van vervolging te spreken en gezien de vrees van verzoeker niet beperkt is tot gerechtelijke vervolging, maar tevens is ingegeven door de angst voor de tegen hem uitgesproken fatwah.

Verder wijst verzoeker erop dat uit de informatie in het administratief dossier (zie p. 7) *"blijkt dat een gecertificeerde kopie van een FIR op de rechtbank kan worden bekomen"*, maar dat tegelijk wordt gesteld *"dat het niet uitgesloten is dat een beklagde of derde een kopie op officiële wijze kan verkrijgen via het politiekantoor of via de Superintendent of Police"*.

Verzoeker laat gelden dat hij intussen in het bezit kwam van een FIR van 18 december 2010. Deze FIR heeft betrekking (zie p. 7) *"op de klacht uitgaande van de schriftgeleerde van het dorp alsook van 2 getuigen"* en is hem op 12 november 2012 toegestuurd door zijn broer via een koerierbedrijf; verzoeker verklaart dat hij zijn advocaat in Pakistan heeft gecontacteerd die het document aan zijn broer heeft doorgegeven.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van een "First Information Report" van 18 december 2010, een fotokopie van een vertaling naar het Engels en een fotokopie van het *"verzendrapport DHL"*

Verzoeker legt ter terechtzitting een fotokopie neer van dit "First Information Report", voorzien van een rond stempel in blauwe inkt, een vertaling naar het Engels en een *"verzendrapport DHL"*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het arrest van 5 september 2012 van het Hof van Justitie inzake Bondsrepubliek Duitsland t. Y (C-71/11) en Z (C-99/11) niet kan worden afgeleid dat het loutere feit Ahmaddiyya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dit arrest wijst op de wettelijke beperkingen opgelegd aan de godsdienstige activiteiten van Ahmadi en op het belang van godsdienstvrijheid als één van de fundamentele van een democratische samenleving en grondrechten van de mens.

Het Hof vervolgt in overweging 58: *“Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen.”*

Het Hof verwerpt het onderscheid tussen het kerngebied en andere elementen van een godsdienst(-sbeleving) als volgt: *“Om concreet te bepalen welke handelingen kunnen worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn te vormen, is het onderscheid tussen de handelingen die een „kerngebied” („forum internum”) van het grondrecht op godsdienstvrijheid aantasten, waaronder niet de godsdienstige activiteiten in het openbaar („forum externum”) vallen, en die welke dit gestelde „kerngebied” niet aantasten, niet relevant.”*

Het Hof stelt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is:

“65. Zoals de advocaat-generaal in punt 52 van zijn conclusie heeft uiteengezet, volgt daaruit dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor de betrokken persoon kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan de betrokkene wordt onderworpen en van de gevolgen ervan.

66. De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt.

67. Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

68. In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen.”

De Raad is, op basis van de persoonlijke situatie van verzoeker, van oordeel dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst, werkelijk gevaar loopt om te worden blootgesteld aan een

vervolgning of aan een reëel risico op ernstige schade, omwille van het uitoefenen van zijn godsdienstvrijheid.

Zo stelt de Raad een onduidelijkheid vast omtrent de datum van aankomst van verzoeker in België.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij op 22 maart 2011 in België was toegekomen, terwijl hij bij zijn verhoor op 4 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij reeds op 30 januari 2011 in België was toegekomen (zie het gehoorverslag, p. 2).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden *“dat het hem niet verweten kan worden dat hij de laatst vermelde data wel correct weergaf en zich enkel vergiste over de datum van aankomst in België”*. Hij vindt deze verwarring *“des te begrijpelijker”* omdat de datum van 22 maart zich volgens de Punjabikalender situeert in het begin van het jaar, hetgeen ook het geval is voor 30 januari 2011, zijnde de datum van aankomst die hij vermeldde bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker enkel bij deze omrekening een fout zou hebben gemaakt, gezien de andere opgegeven data coherent waren. Zo gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken als datum van de bekering van zijn vriend, 15 december 2010, en als datum van het uitspreken van de fatwah, 17 december 2010 (zie “vragenlijst”, p. 3), twee data die zich nochtans eveneens rond het begin van het jaar situeren en tevens direct voorafgingen aan verzoekers vlucht.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat hij geen enkel voordeel kon beogen door bij zijn asielaanvraag de datum van aankomst in België twee maanden in de toekomst te plaatsen, is niet dienstig.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker pas in juni 2012, dus meer dan een jaar na zijn beweerde aankomst in het Rijk, een asielaanvraag indiende, pas nadat zijn regularisatie aanvraag was afgewezen (zie het verhoorverslag, p. 3).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat het verzoekschrift tot regularisatie vermeldt dat hij zijn land om politieke redenen heeft verlaten en dat hij geen asiel aanvraagde omdat hij toen niet over de nodige documenten beschikte om zijn problemen in Pakistan te bewijzen en dat de problemen van de Ahmadi-moslims in Pakistan genoegzaam bekend waren. Dat verzoeker intussen *“enkele documenten had kunnen bekomen ter ondersteuning van zijn asielrelaas”* bevestigt volgens hem de stelling in het verzoekschrift tot regularisatie.

De Raad is van oordeel dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging, temeer gezien verzoeker verklaarde dat hij reeds van bij zijn aankomst in België wist van de asielprocedure, maar dat hij verkoos om eerst een regularisatieaanvraag in te dienen (zie het gehoorverslag, p. 3).

De vaststelling dat verzoeker de procedure tot regularisatie verkoos boven de asielprocedure, ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Voorts vermoedt de Raad dat verzoeker reeds sinds 2008 in Europa is, zonder dat hij ooit terugkeerde naar Pakistan zoals hij beweert.

Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn verblijf in Griekenland. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in oktober 2008 een asielaanvraag indiende in Griekenland, dat hij er nooit verhoord werd, maar dat hij er een roodkleurige kaart kreeg voor een verblijf van zes maanden, die één keer verlengd werd voor zes maanden en dat hij in augustus 2009 naar zijn land is teruggekeerd (zie verklaring, vraag 17), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde er geen asiel te hebben aangevraagd, stelde dat hij een advocaat geraadpleegd had die hem een kaart voor zes maanden bezorgde, die eenmaal werd verlengd en een tweede keer werd vernieuwd en dat hij in maart 2010 naar zijn land terugkeerde (zie het verhoorverslag, p. 3). Geconfronteerd met zijn verklaringen in augustus 2009 te zijn teruggekeerd, beweerde verzoeker dan weer dat hij misschien in maart 2009 was teruggekeerd (zie het verhoorverslag, p. 4).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat er een asielaanvraag werd geregistreerd in Griekenland, maar dat hij er nooit verhoord werd, en herhaalt

hij dat hij niet vertrouwd is met de Gregoriaanse kalender, *“waardoor hij zich moeilijk rekenschap kan geven van data waarop bepaalde gebeurtenissen hebben plaatsgevonden”*.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal aantoonde dat zijn terugkeer naar Pakistan is gesitueerd in maart 2010 -gelet op de te verwachten vertraging bij het bekomen van een verblijfskaart, meent verzoeker dat het juist is dat hij bij zijn vertrek in maart 2010 over een verblijfskaart beschikte die nog vier maanden geldig was-, doet geen afbreuk aan zijn incoherente verklaringen bij de verschillende verhoren.

De Raad stelt bovendien vast (i) dat verzoeker beweerde dat hij voor een deel van zijn terugreis gebruik maakte van een Pakistaans paspoort, maar dat hij dit niet kan voorleggen; (ii) dat de posities die verzoeker binnen zijn gemeenschap bekleedde, allemaal uit zijn jeugd -vóór zijn vertrek naar Griekenland- dateren (zie het verhoorverslag, p. 8); (iii) dat verzoeker in mei 2009 nog een “National Identity Card for Overseas Pakistani” (NICOP) heeft aangevraagd in Athene; (iv) dat verzoeker geen documenten voorlegt over zijn verblijf en de duur van zijn verblijf in Griekenland.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hij na zijn terugkeer uit Griekenland geen officiële functies meer heeft opgenomen, bevestigt hij slechts de vaststelling dat alle posities die verzoeker binnen zijn gemeenschap bekleedde van vóór zijn vertrek naar Griekenland dateren, wat ook het vermoeden voedt dat verzoeker nooit naar Pakistan terugkeerde.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er geen spoor van de opzoeking aangaande de aanvraag door verzoeker van een identiteitskaart voor Pakistanen in het buitenland terug te vinden is, stelt de Raad vast dat het administratief wel degelijk *“info NICOP”* bevat, waaruit blijkt dat verzoeker een NICOP-kaart aanvraagde te Athene op 13 mei 2009.

De vaststelling dat verzoeker zijn terugkeer naar Pakistan niet aannemelijk maakt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees, gezien zijn problemen zich afspeelden na zijn beweerde terugkeer uit Griekenland.

Verzoeker maakt zijn problemen omwille van de bekering van zijn vriend tot Ahmadi evenmin aannemelijk.

Zo verklaarde verzoeker dat er bij een bekering (*“ba’ait”*) een bekeringsformulier ondertekend diende te worden, maar hij kon dit niet voorleggen.

Wat betreft de neergelegde krant, waarin verzoeker bij naam wordt vermeld, stelt de Raad vast dat deze krant dateert van 1 april 2011 en gaat over de gebeurtenissen van half december 2010, waarbij hij iemand bekeerde en er een *“fatwah”* tegen hem werd uitgesproken.

De Raad merkt dienaangaande op dat (i) het weinig aannemelijk is dat een dagblad pas maanden na de gebeurtenis er over bericht; (ii) verzoeker zijn terugkeer naar Pakistan -en bijgevolg de bekering op 15 december 2010- niet aannemelijk heeft gemaakt; (iii) uit informatie in het administratief dossier blijkt dat vervalste documenten in alle vormen, gemakkelijk te bekomen zijn in Pakistan; (iv) verzoeker onaannemelijk onwetend is over het wetsartikel 298c, op basis waarvan hij zou zijn aangeklaagd aangezien hij nauwelijks iets wist over de inhoud van dit artikel, zoals de strafmaat (zie het verhoorverslag, p. 10).

De Raad wijst er nog op dat verzoeker de klacht zelf niet kon voorleggen.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat een bericht in de krant over een probleem dat enkele maanden voordien ontstaan is, maar nog steeds aan de orde is, niet uitzonderlijk te noemen is.

Deze opmerking betreft een ongestaafe bewering, die evenmin afbreuk doet aan de overige pertinente vaststellingen omtrent het krantenartikel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het feit dat hij zich niet bewust is van de exacte straf, geen gevolgen kan hebben, gezien reeds een gevangenisstraf van drie jaar omwille van religieuze redenen voldoende is om van vervolging te spreken en gezien de vrees van verzoeker niet beperkt is tot gerechtelijke vervolging, maar tevens is ingegeven door de angst voor de tegen hem uitgesproken *“fatwah”*, antwoordt de Raad dat het in redelijkheid niet aannemelijk is dat verzoeker niet de moeite heeft genomen om zich beter te informeren omtrent artikel 298c, op basis waarvan hij zou zijn aangeklaagd.

Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich in kennis te stellen omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij initieel geen kennis draagt.

De Raad besluit dat verzoeker zijn problemen omwille van de bekering van zijn vriend tot Ahmadi, niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker beweerde dat hij in 2007 gearresteerd werd op basis van het op het Commissariaat-generaal neergelegde FIR, stelt de Raad vast dat (i) verzoekers naam niet vermeld wordt in het FIR; (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker pas in 2007 gearresteerd zou worden omwille van een klacht uit 2003; (iii) verzoeker niet exact kan situeren wanneer in 2007 hij drie dagen werd vastgehouden; (iv) het neergelegde FIR een fotokopie is zonder zegels of stempels.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat uit de informatie in het administratief dossier *“blijkt dat een gecertificeerde kopie van een FIR op de rechtbank kan worden bekomen”*, maar dat tegelijk wordt gesteld *“dat het niet uitgesloten is dat een beklagde of derde een kopie op officiële wijze kan verkrijgen via het politiekantoor of via de Superintendent of Police”*.

Zijn opmerking dat het niet uitgesloten is dat om een of andere reden, een vormelijk defect aan het FIR kleefte, laat de eerste drie vaststellingen ongemoeid; ook deze gaan in tegen de geloofwaardigheid.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het FIR van 18 december 2010 dat hij terecht zitting neerlegt. Dit stuk volgens verzoeker betrekking *“op de klacht uitgaande van de schriftgeleerde van het dorp alsook van 2 getuigen”* en is hem op 12 november 2012 toegestuurd door zijn broer via een koerierbedrijf; hij voegt er aan toe dat hij zijn advocaat in Pakistan heeft gecontacteerd die bedoeld stuk aan zijn broer heeft doorgegeven.

Daargelaten de vaststelling dat dit stuk dateert van 18 december 2010 en verzoeker niet aantoont waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, hoewel dit is voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er “nieuwe gegevens” worden ingeroepen, wijst de Raad erop dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig aanvraag kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier (zie Subject Related Briefing, “Pakistan”, “Algemene Veiligheidssituatie” van 29 oktober 2011), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Het blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Verzoeker komt niet uit deze regio -hij verklaart uit Sadullah Pur te komen-.

De Raad neemt de inhoud van dit rapport dat opgemaakt werd door een ambtenaar en gesteund is op talrijke bronnen, aan.

De informatie bevat geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE